

Tato práce byla napsána z kulturologického pohledu, který se snaží propojit poznatky z různých oborů.

Paralela

mezi prostorem, městem a lidským tělem je charakteristická pro fenomenologii, vycházející z přesvědčení, že

člověk posuzuje a přistupuje ke světu ve vztahu k sobě samému. 2 Narozdíl od fenomenologického přístupu Norberga-

Schulze, který zkoumá spíše psychické působení architektury než její stránky praktické, se ale tato práce zabývá vzájemným vztahem těchto dvou aspektů. Architektura je zde pokládána za zhmotnění ducha doby.

Podobně jako Norberg-Schulz předpokládá, že neexistují odlišné druhy architektury, ale jen různé situace, které

vyžadují různá řešení, úkolem této práce bylo zachytit nejpodstatnější z těchto situací, které ovlivnily řešení

obytných budova bytovou kulturu v 19. století. Mým cílem nebylo hodnotit, která řešení směřují k absolutnímu

ideálu, ale popsat vývoj vztahů mezi architektem, stavebníkem a samotným obyvatelem. Vývoj bydlení byl proto

popisován se zvláštním zřetelem na tuto skutečnost a uvedené příklady jsou významné z hlediska toho, do jaké

míry jimi byly uspokojeny fyzické a psychické potřeby člověka